

Succesfuld konference for Schiller Instituttet om Vand og Fred i Paris den 9. januar.

Ikke korrekturlæst

14. januar 2024 – Omkring 100 gæster deltog i det franske Schiller Instituts konference i Paris den 9. januar om spørgsmålet om vand og fred. Femoghalvfjerds personer var fysisk til stede på konferencen, og 25 andre fulgte med via Zoom. Tolv talere, herunder syv eksperter fra offentlige og private tænketanke og foreninger, kom alle ind på den nøglerolle, som vand spiller i mange konflikter, og det behov, som vand har som et gode for hele menneskeheden. Blandt deltagerne var flere ambassader og diplomatisk personale fra Kasakhstan, Mali og Republikken Cabo Verde, ligesom kinesiske og afrikanske foreninger og afghanske diasporamedlemmer, der havde hørt om vores konference i Kabul. Oplæggene fokuserede på den hæslige situation i Gaza, og hvordan Lyndon LaRouche forsøgte at løse den i 1975-76 via Oasis-planen; de undersøgte også, hvordan vores medmennesker har forholdt sig til dette spørgsmål siden tidernes morgen. Forløbet var tankevækkende for deltagerne, der engagerede sig i en meget livlig diskussion efter hver præsentation.

Indledende erklæring

“Vand er liv,” sagde Yves Paumier, præsident for Schiller Instituttet i Frankrig, i sin velkomst og mindede om, at 63% af et menneskes krop består af vand, at hver franskmand hver dag forbruger, hvad der svarer til to gange sin egen vægt af vand, og at staten bruger 3,7% af sit nationale budget på vand. Hvis udviklingsprojekter for vand og elektricitet er den

korteste vej til fred, har fraværet af sådanne projekter også ført imperier i døden, hvilket khmererne, mayaerne og Babylons haver vidner om.

Odile Mojon, chefredaktør for Schiller Instituttets franske hjemmeside, holdt hovedtalen om temaet "Vand, nøglen til fred."

I dag lider en tredjedel af verdens befolkning under en drastisk mangel på vandressourcer, og ifølge internationale sikkerhedsinstitutioner er : "Vand blevet den første kilde til konflikt i verden."

Med hensyn til Israel-Palæstina-konflikten bemærkede Mojon, at Yitzhak Rabin i 1992 havde udtalt: "Hvis vi løser alle vores problemer i Mellemøsten, men ikke deler vandet, vil vores region eksplodere." Derfor foreslog han i 1975, efter samtaler med lederne af det irakiske Ba'ath-parti og det israelske arbejderparti, sin " Oase-plan for fred og udvikling i Mellemøsten." Israelske kræfter, der var imod Oasis-planen, blokerede den gennem mordet på Yitzhak Rabin, afsættelsen af Shimon Peres og Yasser Arafats død.

Oasis-planen omfattede 3 hovedpunkter:

- 1) Israels afkald på sin enekontrol over vandressourcerne,
- 2) økonomisk udvikling af Gazastriben,
- 3) byggeriet af kanalerne Akababugten-Dødehavet og Dødehavet-Middelhavet, som gik videre end Peres' plan, der kombinerede kanaler og tunneller for at lade vandet krydse bjergkæderne mellem Det Røde Hav og Det Døde Hav.

LaRouche forestillede sig brugen af atomenergi til at generere den elektricitet, der er nødvendig for økonomisk udvikling og omdanne havvand til ferskvand ved afsaltning.

LaRouche så ikke sit forslag som en plan, der var inspireret ovenfra af "eksperter", men som en illustration af, hvad der kunne gøres med eksisterende teknologier, hvis fred gennem gensidig udvikling virkelig var målet. For ham kunne politiske

forhandlinger kun lykkes på basis af en sådan dynamik, som stod i modsætning til geopolitiske overvejelser og religiøse fordomme.

I dag synes hans vision at være uundværlig for at omlægge det nuværende dominerende finansielle og monetære system, der ikke er i stand til at sikre gensidig udvikling, til en fysisk økonomi, der producerer fredens ressourcer, især gennem skabelse og forvaltning af vandressourcer. Den nuværende udvikling i Kina og Indien viser, at alt, hvad der bevæger sig i denne retning og bliver omsat til praksis, bliver en succesfaktor. Oaseplanen vil naturligvis ikke i sig selv kunne skabe fred i Mellemøsten, men den er et væsentligt perspektiv for dens fundament og inspiration.

Utopi? Nej, for hvis vi ikke ændrer vores politik, så alle mennesker får mulighed for at udfolde deres kreative evner, vil vi dømme menneskeheden til krig på grund af oligarkisk økonomisk uorden og vedvarende oprustning.

FN's vandkonference i marts 2023 i New York anerkendte de voksende spændinger i vandsektoren og opfordrede til øget samarbejde mellem stater. Forvaltning af vandkredsløb (floder, kanaler osv.), forvaltning af grundvandsspejl og vandførende lag, kunstvandingsteknikker, afsaltning, behandling af spildevand, udnyttelse af gletsjerressourcer (isbjerge osv.), skydannelse: alt dette falder ind under begrebet vand på globalt plan. På mange måder er det netop emnet for denne aften.

Vandforvaltning er, som jeg har vist ved at bruge det afgørende eksempel fra Mellemøsten til at starte debatten, et politisk, økonomisk og socialt – og i sidste ende livsvigtigt – spørgsmål, der skal forvaltes til gavn for offentligheden og i almenhedens interesse, idet man anerkender alle landes ret til teknologisk fremskridt og udvikling. Det kollektive Syd kalder på det, og det er op til vores europæiske lande at reagere og genvinde deres {raison d'être}.

Karel Vereycken fra Schiller Institutet talte om "Oasis Videnskab", fra Indus-dalen til de persiske qanater.

De tidligste arkæologiske lokaliteter med tegn på landbrugsaktivitet findes i Indus-dalen og i den "frugtbare halvmåne". De første kunstvandingsteknikker gik ud på at opsamle regnvand og forstærke det ved hjælp af kanaler for at føre vandet så langt som muligt. I Mehrgarh, hvor landbruget blev født 7000 f.Kr., mestrede de teknikkerne til et dræningssystem omkring landsbyen og dæmninger til at kontrollere vandmætning, såvel som kanaler og vandingssystemer.

I Indus Valley Civilization gjorde denne viden dem i stand til at skabe store moderne systemer, såsom Harappa og Mohenjo Daro, en by med 40.000 indbyggere, der blev anlagt med et badehus i centrum, ikke et palads. Der var 700 murstensbrønde, huse med badeværelser og individuelle og kollektive latriner. Mange af byens bygninger havde to eller flere etager. Vandet dryppede ned fra cisterner på tagene og blev ledt gennem lukkede lerrør eller åbne tagrender, der om nødvendigt blev tømt via toiletterne ned i de overdækkede kloakker under gaden.

Mesopotamien tilføjede teknologier til vandopsamling, såsom vandtårne, arkimediske skruer og persiske hjul. Senere kom den persiske qanat, en slags underjordisk akvædukt, som de fleste iranere og folk i andre tørre områder i Asien og Nordafrika blev afhængige af for at få vand. Selv i dag, i Iran, hvis vi regner med, at gennemsnitslængden af hver qanat er 6 km, er den samlede længde af de 30.000 qanats (der potentielt kan udnyttes i dag) omkring 310.800 km.

Denne hydrauliske og sanitære knowhow blev derefter givet videre til den minoiske civilisation og Grækenland, før den blev implementeret i stor skala af romerne. Det gik i glemmebogen med Romerrigetets sammenbrud, før det fik et comeback under renæssancen.

Jean-Marc Deplaix, medlem af den internationale sammenslutning for navigation (AIPCN/PIANC) om "Vandveje for fred."

"Vandnavigation kan kun eksistere, hvis der hersker fred, og hvis der er underskrevet en fredsaftale," sagde han og gav som eksempel den aftale, der blev underskrevet i 1804 om oprettelse af Centralkommissionen for navigation på Rhinen.

Deplaix gav eksempler på, hvordan store investeringer i Kinas vandveje, herunder Three Gorges Dam, førte til en stigning i vandtrafikken og i den økonomiske vækst. Investeringerne gik fra 5,33 milliarder yuan i 1999 til 86,7 milliarder yuan i 2022. I samme periode voksede den samlede trafik fra 739 millioner tons i 1999 til 4,402 milliarder tons i 2022. Og i dag er Three Gorges-dæmningen, der blev indviet i 2003, så mættet, at der skal bygges nye, meget større sluser for at fordoble kapaciteten i flodbassinet inden 2030. Yangtze-bækkenet repræsenterer 40 % af Kinas befolkning, 46 % af landets BNP og 50 % af Kinas eksport.

Han gav også eksemplet med Qosh-Tepa-kanalen i Afghanistan. Selvom den oprindeligt var tænkt som en vandingskanal, er den næsten på størrelse med en flod og kan besejles af skibe på 3.000 tons. Det er i sandhed et kolossalt værk: En 285 km lang kanal, der krydser en halvørken, som den kan forvandle til et kornkammer for Afghanistan. De første 108 km er lige blevet færdige; kanalen er 100 m bred og 8 m dyb, med en nominel gennemstrømning på 668 kubikmeter.

Den tidligere franske miljøminister Brice Lalonde

Den tidligere franske miljøminister Brice Lalonde (1988-1992) gav en kort redegørelse for de udfordringer, han stod over for som minister. Den 1. november 1986 hærgede en enorm brand en kemisk fabrik i Basel i Schweiz. Branden blev slukket, men giftigt affald forurenede hele Rhindalen og dræbte næsten alle former for liv i floden. Spørgsmålet var: "Hvordan kan man bringe livet tilbage til Rhinen?" Lalonde studerede historien

om Rhinens menneskeskabte forløb. Før menneskets indgriben var Rhindalen en række sumpområder, der skiftede efter årstid og gjorde navigation næsten umulig. En Johann Gottfried Tulla (1770-1828) påtog sig at forkorte Rhinen med 80 km og derved fjerne 120 kvadratkilometer oversvømmelsesområder. Men stik imod hans forventninger øgede udretningen af den øvre del af Rhinen strømmen og gjorde endda dele af floden ubrugelig. For at rette op på situationen byggede Frankrig, som havde ansvaret for Rhinen efter Første Verdenskrig, den 50 km lange "Grand Canal d'Alsace", som er parallel med Tullas Rhinen, og som giver mulighed for både sejlads og elproduktion i de to landes industricentre.

Siden 1987 har medlemmerne af Den Internationale Kommission for Beskyttelse af Rhinen – Schweiz, Frankrig, Tyskland, Luxembourg, Holland og Europa-Kommissionen – samarbejdet med Østrig, Liechtenstein, den belgiske region Vallonien og Italien for at harmonisere de mange interesser i brug og beskyttelse af Rhinområdet. Så tingene er ikke altid så enkle, hverken for menneskets indgreb i naturen eller for De Grønne, som begik mange fejl og sagde mange dumme, uvidenskabelige ting.

Dæmninger for økonomisk udvikling

Emmanuel Grenier, ansvarlig for offentlige og institutionelle relationer hos Den Internationale Kommission for Store Dæmninger (CGIB), diskuterede den afgørende økonomiske og sociale rolle, som store dæmninger spiller på verdensplan.

Lad os blot nævne nogle få områder: sikring af en pålidelig vandforsyning til alle, billig elektricitet, oversvømmelseskontrol, udvikling af turisme og akvakultur og selvfølgelig sundhed. Som en graf fra Japan illustrerer, er der en direkte forbindelse mellem en pålidelig vandforsyning, der leveres af den offentlige sektor, og sundhed. Mellem 1870 og 1990 førte en kraftig stigning i mængden af vand, der blev leveret af offentlige forsyningsvirksomheder i Japan, til et

drastisk fald i antallet af patienter, der led af infektionssygdomme, og i børnedødeligheden. CGIB fremmer også opførelsen af dæmninger i udviklingslandene.

Hvad repræsenterer dæmninger i verden i dag? Der er 60.000 store dæmninger og 1 million små dæmninger med en samlet kapacitet på 4.000 kubikkilometer. CGIB blev grundlagt i 1928 og er en professionel organisation med 106 medlemslande og 10.000 individuelle medlemmer, herunder designkontorer, bygherrer, operatører, videnskabsfolk, forskere, ingeniører, akademikere, regeringer, finansielle institutioner og foreninger.

Dens mål er at fremme verdens viden inden for design, konstruktion, drift og sikkerhed af dæmninger. CGIB støtter, validerer og udbreder innovationer inden for dæmninger. Den udgiver konstruktionsregler og standarder for at sikre, at dæmninger bygges med respekt for sikkerhed, miljø og andre sociale og økonomiske aspekter. Det er også et forum for udveksling af viden og erfaring med 26 tekniske komitéer og 500 eksperter.

Bai Yungang: Hemmelighederne bag Xinjiangs landbrugssucces

Den kinesiske vandekspert Bai Yungang, der er næstformand for Xinjiang Academy of Water Sciences, gav en detaljeret rapport om, hvordan Kina har gjort Xinjiangs landbrug til en succeshistorie.

Xinjiang-provinsen, som udgør en sjettedel af Kinas landareal, består af Tarim-bassinet, en såkaldt endorheisk ørkenregion, et indlandsområde, hvor vandet ikke kan flyde til havet, og som er et "tørt landbrugsområde", der kun producerer fra naturlig nedbør og ikke har nogen chance for at overleve. Xinjiang er "en af de regioner med den mest alvorlige strukturelle og ressourcemæssige vandmangel. Derfor er udviklingen af effektive vandbesparelser i landbruget blevet et uundgåeligt valg." Gennem flere årtier har Kina opgraderet

vandingsteknikkerne. "I slutningen af 1970'erne introducerede og promoverede mange distrikter forbedrede overfladevandingsteknologier. ... Samtidig blev der indført endnu mere effektive vandbesparende vandingsteknologier såsom "sprinklervanding" og mikrovanding (også kaldet "drypvanding"). Endelig, i slutningen af 1980'erne, foreslog lokale teknikere for første gang at lave "drypvanding" under plastikfilm, en teknik kaldet "membranvanding", som var et stort gennembrud i forhold til den traditionelle overfladevandingsteknologi. Det er en ny vandingsteknologi, der kombinerer fordelene ved teknikken til at dække planter med drypvanding."

Det gjorde det først muligt for Xinjiang at producere 30% af Kinas bomuldsproduktion med meget lidt vand. Derefter blev den samme teknik "udvidet fra nogle få afgrøder som bomuld, druer og frugttræer til næsten alle kulturer, økonomiske specialafgrøder som peberfrugter, tomater, kartofler, majs, sukkerroer og melon til frø, samt kornafgrøder som hvede og ris." I dag er anvendelsesgraden for vandingsvand steget fra 0,506 i 2018 til 0,573 ved udgangen af 2022, hvilket yderligere forbedrer effektiviteten af vandressourceudnyttelsen og afhjælper de fremtrædende problemer med konflikter mellem vand- og jordressourcer i landbruget. Derefter blev gødning føjet til ligningen. Ved at integrere teknologier som dyrkning med høj tæthed og kobling af vand og gødning skabes der en teknologi til effektiv styring af vand og gødning.

"Sammenlignet med traditionelle teknologier har denne teknologi betydelige vandbesparende og udbytteforøgende effekter."

Foto: Wikimedia Commons